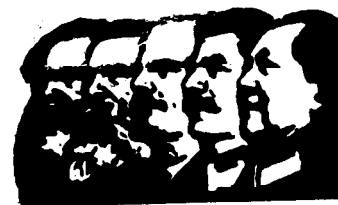

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΝΟΕΜΒΡΗ 1997 ΑΡ. ΦΥΛ. 292 ΔΡΧ. 200

Πολυτεχνείο 97

ΟΧΙ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Η φετινή 24η επέτειο της λαϊκής εξέγερσης του Πολυτεχνείου βρίσκει το λαό και τη χώρα σε μια εξαιρετικά δύσκολη στιγμή. Οι δυνάμεις του φασισμού και του πολέμου δυναμώνουν την κυριαρχία τους και απειλούν να ματοκυλίσουν την εργατιά και το λαό μας σ' έναν άδικο πόλεμο με την Τουρκία.

Το μεγαλοϊδεατικό σοβινιστικό τέρας, δεμένο με τον “ορθόδοξο” μεσαίωνα και την στρατοκρατία σηκώνει κεφάλι και απειλεί τη δημοκρατία και την ειρήνη. Και όπως πάντα βρίσκει στον ιμπεριαλισμό τον προστάτη εκείνο που πιστεύει ότι θα του ικανοποιήσει τα αρωστημένα επεχτατικά του όνειρα.

Ο ελληνικός σοβινισμός θέλει επέχταση. Μια επέχταση που όμως δεν μπόρεσε να την βρεί, ιδιαίτερα στην Κύπρο, κάτω από τις φτερούγες του Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Αυτή είναι η βάση του “αντιιμπεριαλισμού” και του κάλπικου πατριωτισμού της σοβινιστικής αστικής τάξης. Είναι ο “αντιιμπεριαλισμός” που ψάχνει να βρει άλλον ιμπεριαλιστή προστάτη και όχι αυτόν που είχε ως τώρα.

Είναι ο “αντιιμπεριαλισμός” της βίας πάνω στις εθνικές μειονότητες στη χώρα, της αδικίας πάνω στους γειτονικούς λαούς, της εξαφάνισης των τουρκοκυπρίων στην Κύπρο, του πιο μαύρου αντιερωπαϊκού μεσαίωνα, της παπαδοκρατίας, της

υποανάπτυξης, της πείνας για τους εργαζόμενους και της πολιτιστικής βαρβαρότητας.

Είναι ο “αντιιμπεριαλισμός” της ναζιστικής “Χρυσής Αυγής”, του σοσιαλφασιστικού ψευτοΚΚΕ, των Παπαθεμελήδων κάθε είδους και των κυρίαρχων σοβινιστικών τμημάτων όλων των αστικών κομμάτων.

Αυτό το έκτρωμα, έκφραση της πιο καθυστερημένης πλευράς της ελληνικής κοινωνίας, της γραφειοκρατικής της σαπίλας και διαφθοράς, πιστεύει ότι μπορεί να βρεί σήμερα την εκπλήρωση των “πατριωτικών της ιδανικών” στις φτερούγες του ρώσικου ιμπεριαλισμού.

Πιστεύει πως με τα ρώσικα όπλα και τους ρ-300 στην Κύπρο θα μπορέσει να επιβάλλει τα επεχτατικά του όνειρα.

Όμως τίποτα δεν έχει διδαχτεί από την σύγχρονη ιστορία.

Κανένας ιμπεριαλιστής όσο και αν χρησιμοποίησε σοβινιστικές αστικές τάξεις μετατρεποντάς αυτές σε τοπικούς τραμπούκους, ποτέ δεν απαρνήθηκε την απόλυτη κυριαρχία για τον εαυτό του.

Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός, με τις 20000 πυρηνικές κεφαλές και την πιο άρτια στρατιωτική μηχανή στον πλανήτη, θέλει τα βαλκάνια για τον εαυτό του, θέλει την Ελλάδα, θέλει την Τουρκία, θέλει την Κύπρο, θέλει την παγκόσμια ηγεμονία.

Αυτό είναι μέσα στην φύση του ιμπεριαλισμού και

αποτελεί συνείδηση των λαών μέσα από τη μακρόχρονη αντιιμπεριαλιστική πάλη τους.

Αυτή η κοινή συνείδηση αγώνων, που εκφράστηκε με τον πιο μεγαλειώδη τρόπο στην μεγάλη λαϊκή εξέγερση του Νοέμβρη στα 1973, πρέπει και σήμερα να φλογίσει τις καρδιές της νεολαίας και του λαού μας.

Η πάλη για την αποτροπή του φασισμού, η πάλη για την υπεράσπιση της ειρήνης είναι τα μεγάλα αντιιμπεριαλιστικά συνθήματα στο δρόμο που χάραξε ο Νοέμβρης.

Σε αυτό το δρόμο θα βαδίσει ενωμένη η εργατική τάξη και ο λαός μας, όσες θυσίες και αν χρειαστούν.

Η ΟΑΚΚΕ σε αυτή την επέτειο του Πολυτεχνείου καλεί όλους τους πρωτοπόρους αγωνιστές να πλαισιώσουν τις γραμμές της, να δυναμώσουν την πάλη της για την οικοδόμηση του νέου εργατικού, κομμουνιστικού κόμματος της εργατικής τάξης.

Στους νέους αγώνες που έρχονται, ο λαός μας έχει ανάγκη από το κόμμα του για να μπορέσει να δώσει την πάλη ενάντια στον φασισμό και τον πόλεμο, για να σηκώσει και πάλι ψηλά την αιματοβαμένη κόκκινη σημαία του Νοέμβρη.

ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΜΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Η ΔΙΚΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ “Ε.Τ.” Οι θρασύδειλοι φυγομάχησαν!

Έγινε, ή πιο σωστά δεν έγινε, στις 7 του Νοέμβρη η δίκη της εφημερίδας *Ελεύθερος Τύπος* μετά από τη μήνυση που υπέβαλε εναντίον της η ΟΑΚΚΕ, για εκείνο το άρθρο της του Αυγούστου του '96 στο οποίο κατηγορούσε την ΟΑΚΚΕ ότι μαζί με το Ουράνιο Τόξο κατέβηκαν στις εκλογές στα πλαίσια ενός “καλά οργανωμένου σχεδίου της Άγκυρας και των Σκοπίων” και ότι ο κοινός συνδυασμός φιλοδοξούσε να συσπειρώσει ανάμεσα σε άλλους, και “πράχτορες ξένων μυστικών υπηρεσιών”. Αυτή τη βρωμερή συκοφαντία η εφημερίδα *Ε.Τ.* δεν τη στήριξε πουθενά αλλού παρά σε έντεχνα απομονωμένες θέσεις από τα γνωστά στους αναγνώστες μας 6 σημεία της κοινής εκλογικής διακήρυξης.

Η μήνυση που υπέβαλε η ΟΑΚΚΕ έγινε από το γραμματέα της Κ. Επιτροπής Η. Ζαφειρόπουλο, και στρεφόταν ενάντια στους Χ. Πασαλάρη (διευθυντή), Ι. Ταμπάκη (διευθυντή έκδοσης) και Γ.

Χαρβαλιά (που υπέγραφε το συγκεκριμένο άρθρο), τους οποίους κατηγορούσε για συκοφαντική δυσφήμιση (την εποχή που έγινε η

συνέχεια στη σελ. 2

ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ

Συγκέντρωση-συζήτηση στις 24 Νοέμβρη, αίθουσα ΟΤΟΕ

Την πρώτη της ανοιχτή εκδήλωση - συζήτηση θα πραγματοποιήσει η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία

Ο στόχος της Πρωτοβουλίας είναι να τοποθετήσει από τη μια το ζήτημα της νομιμότητας των ναζιστών στην Ελλάδα σαν ένα πρωτοφανές νομικό, και πολιτικό σκάνδαλο και από την άλλη να διατυπώσει τις θέσεις της για τη συγκρότηση ενός

πλατιού δημοκρατικού αντιναζιστικού κινήματος.

Η εκδήλωση θα γίνει στην αίθουσα της ΟΤΟΕ Σίνα και Βησσαρίωνος 9 στις 24 Νοέμβρη στις 7.30 μ.μ. Η Νέα Ανατολή καλεί κάθε αναγνώστη της, κάθε δημοκράτη κάθε σκεπτόμενο δημοκρατικό άνθρωπο να πάρει μέρος σ' αυτή την εκδήλωση και να πλαισιώσει και να ενισχύσει με κάθε τρόπο την Αντιναζιστική Πρωτοβουλία.

ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΤΗΣ "ΡΩΣΙΚΗΣ" ΔΙΑΒΑΛΚΑΝΙΚΗΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Μια συνάντηση των βαλκανικών χωρών είναι γενικά κάτι το εξαιρετικό.

Θα μπορούσε λοιπόν κάποιος φίλος της ειρήνης να στενοχωρηθεί που δεν πήγε καλά η συνάντηση της Κρήτης, αφού δεν έδωσε κανένα όξιο λόγω κοινό ανακοινωθέν και κανενός είδους κοινή πολιτική οργάνωση. Αυτό θα το πίθαινε όμως μόνο όποιος δεν θα είχε κατανοήσει το **χαρακτήρα της συγκεκριμένης** βαλκανικής συνάντησης.

Η συγκεκριμένη συνάντηση στρεφόταν ενάντια στην αληθινή πολιτική ενότητα δηλαδή την προοδευτική πολιτική ενότητα των βαλκανικών χωρών, με αποτέλεσμα η αποτυχία της να είναι κάτι το πολύ καλό για τους βαλκανικούς λαούς και για την ειρήνη γενικά.

Ο ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΒΑΛΚΑΝΙΚΗΣ

Τον συγκεκριμένο χαρακτήρα της συνάντησης τον αντιλαμβανόμαστε από τον σχεδιασμό και τις προθέσεις της χώρας που πήρε την πρωτοβουλία γι' αυτή τη συνάντηση, που την οργάνωσε, που πρόσφερε το έδαφός της για την πραγματοποίηση της και που, κυρίως, διατύπωσε τους στόχους της. Οι στόχοι λοιπόν της ελληνικής κυβέρνησης που διοργάνωσε τη συνάντηση ήταν βασικά δύο: **πρώτον** να δημιουργηθεί μια «βαλκανική κοινότητα»...με πρώτο βήμα τη δημιουργία μιας μόνιμης γραμματείας με έδρα την Αθήνα για τον «*συντονισμό και την προώθηση των βαλκανικών κοινοτικών υποθέσεων*» και **δεύτερον** «*η αποδοχή διεθνών οργάνων απονομής Δικαιοσύνης ως αναπόσπαστου σημείου της πολιτικής μας και ως εργαλείου για την επίλυση όλων των διαφορών μας*» (Ελευθεροτυπία, 3 Νοέμβρη).

Σε ό,τι αφορά τον πρώτο στόχο και πιο ειδικά το ρόλο της Ελλάδας μέσα στην σχεδιαζόμενη "βαλκανική κοινότητα" είναι διαφωτιστική η διατύπωση που υπάρχει στο προσχέδιο συμφωνίας που συνέταξε ο Πάγκαλος και δόθηκε στους βαλκάνιους ηγέτες για να την υιοθετήσουν: «...*οι αρχηγοί κρατών της Ν.Α Ευρώπης σημείωσαν με ιδιαίτερο ενδιαφέρον την ετοιμότητα της Ελλάδας, μέλους της Ευρ. Ένωσης να κάνει κάθε προσπάθεια ώστε να διευκολύνει την πλήρη ενσωμάτωση της Ν.Α Ευρώπης στη νέα ευρωπαϊκή αρχιτεκτονική και στους νέους θεσμούς*».

Αυτό σημαίνει ότι θα έπρεπε να αναγνωριστεί στην Ελλάδα ότι παίζει το ρόλο του προωθητή της ένταξης των υπόλοιπων βαλκανικών χωρών στην Ευρ. Ένωση και ότι αυτή η αναγνώριση θα έπρεπε να μεταφραστεί στο ότι η μόνιμη έδρα της γραμματείας θα είναι στην Ελλάδα, δηλαδή ότι ο δρόμος των Βαλκανίων προς την Ευρώπη περνάει από την Ελλάδα και σαν τέτοια η δεύτερη δικαιούται να παίζει ηγεμονικό ρόλο. Αυτή η ηγεμονία θα μεταφραζόταν σε πολιτικούς όρους, αν γινόταν αποδεκτή και η ικανοποίηση του δεύτερου ελληνικού στόχου που προαναφέραμε, και η οποία θα σήμαινε ότι όλα τα Βαλκάνια υιοθετούσαν έμμεσα μια πλευρά της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής απέναντι στην Τουρκία.

ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ ΑΠΕΦΥ-

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ ΤΗΣ ΑΠΟΚΟΠΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ Ε.Ε

Όμως τα Βαλκάνια συμπεριφέρθηκαν όχι σύμφωνα με τα συμφέροντα της επίσημης ελληνικής διπλωματίας, αλλά σύμφωνα με τα συμφέροντά τους και ακύρωσαν και στα δύο βασικά του σκέλη το ελληνικό σχέδιο: Η μόνιμη γραμματεία καταδικάστηκε ομόφωνα ενώ εξαφανίστηκε και κάθε ουσιαστική αιχμή ενάντια στην Τουρκία από το τελικό γενικόλογό, άσπαστο και άγευστο κοινό ανακοινωθέν. Τα Βαλκάνια έχουν μάθει περισσότερο από κάθε τι στη διάρκεια της ταραγμένης ιστορίας τους να φυλάγονται από τους ηγεμονισμούς και τους σοβινισμούς της κάθε μιας από τις χώρες που τα αποτελούν. Στην προκειμένη όμως περίπτωση φοβήθηκαν κάτι άλλο στο ελληνικό σχέδιο: την απόπειρα να αποκοπούν από την Ευρώπη. Η κίνηση προς την Ευρώπη είναι σήμερα το πιο ορμητικό και συνειδητό ρεύμα της βαλκανικής πολιτικής. Το σάπιο βρισκόταν πραγματικά σε αυτό το σημείο.

Ο τελευταίος παράγοντας που μπορεί να ισχυριστεί ότι αποτελεί βαλκανικό δίαυλο προς την Ευρώπη είναι η Ελλάδα. Αν τα Βαλκάνια πιαστούν από την επίσημη Ελλάδα για να μπουν στην Ευρώπη είναι καταδικασμένα σε αποτυχία. Γιατί η πεμπτοσύνη της ελληνικής διπλωματίας τα τελευταία χρόνια είναι ακριβώς, όπου μπορεί και σε όσο βαθμό μπορεί, να εμποδίζει την ευρωπαϊκή προσέγγιση.

Τί ήταν το μακεδονικό πέρα από την προσπάθεια της Ελλάδας να εμποδίσει την πολιτική αναγνώριση της μικρότερης βαλκανικής χώρας με την Ευρ. Ένωση, την ώρα που ευχαρίστως δέχεται αυτή την αναγνώριση από τη Ρωσία και από το βουλγάρικο σοβινισμό; Ποιά είναι η σταθερά της ελληνοτουρκικής διένεξης, αν δεν είναι το διαρκές και επίμονο βέτο σε κάθε δυνάμωμα των ευρωπαϊκών σχέσεων στο οικονομικό και πολιτικό επίπεδο, την ώρα που δεν διατυπώνεται ποτέ καμμία διαμαρτυρία ενάντια στους ρωσικούς οικονομικούς ή στρατιωτικούς δεσμούς με την Τουρκία; Υπήρξε καμμία άλλη χώρα στα Βαλκάνια που να υποστήριξε με περισσότερο πάθος το σέρβικο εθνορατσισμό όταν αυτός με την υποστήριξη της Ρωσίας δολοφονούσε κάθε σύγχρονο ευρωπαϊκό διεθιστικό και δημοκρατικό πνεύμα στα "πέδια" των βοσνιακών σφαγών; Δεν είναι η επίσημη Ελλάδα που επεμβαίνει στη Βουλγαρία υπέρ

του ρωσικού αγωγού πετρελαίου και γενικά κάνει πολιτική υπέρ του ρωσόδουλου σοσιαλιστικού κόμματος ενάντια στις εθνικοανεξαρτησιακές, οπότε και ευρωπαϊόφιλες, πλευρές της βουλγάρικης αστικής τάξης; Δεν είναι αντιευρωπαϊκού χαρακτήρα η ανάμειξη και η υποστήριξη που έδωσε το ελληνικό πολιτικό καθεστώς στο αλβανικό αντιμπερίσα πραξικόπημα των μεταλλαγμένων χοτζικών; Ή κυρίως δεν είναι αντιευρωπαϊκού χαρακτήρα η στρατηγική σύμπλευση της Ελλάδας με τη Ρωσία όπως εκδηλώνεται με την φανατική κάλυψη της εγκατάστασης των S-300 στην Κύπρο;

Είναι πραγματικά το άκρον άωτο του πολιτικού θράσους να ζητάει αυτή η ταραχοποιά, εξόχως αντιευρωπαϊκή και δουλική ρωσόφιλη διπλωματία να παίζει το ρόλο του κύριου δίαυλου και του φρουρού της γέφυρας των Βαλκανίων προς την Ευρώπη.

ΠΩΣ ΘΑ ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΔΙΑΒΑΛΚΑΝΙΚΗ

Αν πραγματικά η ελληνική κυβέρνηση και πιο πολύ ο ακροβατικά και δειλά ευρωπαϊόφιλος Σημίτης είχαν όρεξη για μια πραγματική βαλκανική ενότητα δεν θα πέταγαν έξω από αυτήν, την Ευρωπαϊκή Ένωση, βάζοντας αποκλειστικά τον άθλιο εαυτό τους στη θέση της, ούτε θα επιχειρούσαν να φτιάξουν μια βαλκανική ενότητα κατ'εικόνα και κατ'ομοίωση της Ευρ. Ένωσης σε ό,τι αφορά την αυτονομία και την σταθερότητα των θεσμών της, γιατί μια τέτοια ενότητα θα ήταν διασπαστική της Ευρώπης. Αφού οι βαλκανικές χώρες θέλουν και πρέπει να βαδίσουν όσο γίνεται πιο σύντομα προς την Ευρώπη - με την εξαίρεση της νεοναζιστικής Σερβίας που πρέπει να εξοστρακιστεί από κάθε ευρωπαϊκό θεσμό και να μην νομιμοποιείται με συνανήσεις τύπου Κρήτης - κάθε διαβαλκανική συγκρότηση πρέπει να έχει υποχρεωτικά μεταβατικό χαρακτήρα και να γίνεται με επίσημη και θεσμική ευρωπαϊκή συμμετοχή σε όλη τη διάρκεια της μεταβατικής εποχής.

ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗ ΡΩΣΙΑ

Μπορεί λοιπόν κανείς να καταλάβει πόση κουτοπονηριά υπάρχει πίσω από τον ισχυρισμό του ελληνικού υπουργείου εξωτερικών ότι δεν καλέστηκε η Ευρ. Ένωση στην Κρήτη γιατί δήθεν οι βαλκάνιοι θέλουν να μείνουν "μεταξύ τους". Μάλιστα σαν πρόσθετο επιχείρημα χρησιμοποιήθηκε το ότι δεν καλέστηκε στην Κρήτη ούτε οι ΗΠΑ ούτε η Ρωσία, που η ελληνική διπλωματία εισήγαγε στην πρώτη "προετοιμαστική" διαβαλκανική των υπουργών εξωτερικών, τον Ιούνιο στη Θεσσαλονίκη. Ό-

μως τη Ρωσία την απεχθάνονται όλα τα Βαλκάνια πλην της Ελλάδας, της Σερβίας και των χοτζικών της Αλβανίας. Γι' αυτό τη ρωσική διπλωματία δεν την ενδιαφέρει αυτή τη στιγμή τόσο να κατοχυρώσει την δικιά της επίσημη παρουσία στα Βαλκάνια, όσο το να εμποδίσει την ευρωπαϊκή παρουσία σε αυτά. Ακριβώς ταυτόσημη είναι και η ταχτική της ελληνικής διπλωματίας: δεν επιδιώκει τώρα να επιβάλει τη Ρωσία στα Βαλκάνια, όσο να τα ξεκόψει από την Ευρώπη. Τη ρωσική παρουσία η ελληνική διπλωματία μπορεί να την επιβάλει έμμεσα, δηλαδή μέσω του εαυτού της.

Η Ελλάδα στην Κρήτη ήταν ο εκπρόσωπος της Ρωσίας και αν η έδρα της Διαβαλκανικής κατοχυρωνόταν στην Αθήνα θα ήταν σαν να κατοχυρωνόταν στη Μόσχα. Η Αθήνα λοιπόν εμφανίστηκε στην Κρήτη σαν Ευρώπη, για να ξεκόψει τα Βαλκάνια από την Ευρώπη και να τα οδηγήσει στη Μόσχα. Αυτό ακριβώς το σχέδιο απέτυχε στο Ηράκλειο.

Αποδεικνύεται τώρα πως αυτό είναι και το βαθύτερο σχέδιο που βρίσκεται πίσω από την φαινομενική υποστήριξη που δίνει η ελληνική διπλωματία στο επίμονο αίτημα της Βουλγαρίας και της Ρουμανίας για ένταξη στην Ευρώπη. Τέλος αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο έδωσε την θερμή υποστήριξή του στη Διαβαλκανική της Κρήτης το πιο λεπτό εργαλείο της ρωσικής διπλωματίας στην Ελλάδα που είναι ο ΣΥΝ.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΔΕΝ ΕΓΚΑΤΕΛΕΠΕΤΑΙ

Όμως οι απόπειρες θα συνεχιστούν. Χάρη στην πολιτική αδυναμία την τύφλα και την χοντροπετσιά των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων η επίσημη Ελλάδα μπορεί πραγματικά να επηρεάζει τις σχέσεις των βαλκανικών χωρών με την Ευρώπη αφού είναι σε θέση να επιβάλει σε αυτήν τα πολιτικά και οικονομικά βέτο της. Αυτός είναι άλλωστε ο βασικός λόγος που υποχρέωσε τις αντιρωσικές βαλκανικές χώρες να συμμετάσχουν στη Διαβαλκανική. Η μόνη χώρα που τόλμησε να αντισταθεί είναι η Βοσνία που δεν θέλησε να εκπροσωπηθεί σε επίπεδο κορυφής, ίσως επειδή είναι η μόνη που τόσο πολύ γεύτηκε πάνω στο πετάσι της την αληθινή φύση του ελληνικού "βαλκανικού πνεύματος" αλλά και που έχει το ευρωπαϊκό και διεθνές κύρος να το κάνει, αφού δεν υπήρξε ποτέ θύτης αλλά μόνο θύμα μέσα στα Βαλκάνια. Η μικρή Βοσνία έχει το πραγματικό ευρωπαϊκό κύρος να πει ένα "όχι" που δεν μπορεί να το πει μια ισχυρή δύναμη όπως η Τουρκία. Αυτή σύρθηκε στη Διαβαλκανική, ενώ ήταν από την αρχή σαφές ότι ο Πάγκαλος θα επιχειρούσε μια κοινή α-

πόφαση που θα έφερνε δύσκολη θέση ή θα απομόνωνε την Τουρκία. Το ότι και αυτό το μέρος του σχεδίου απέτυχε η Τουρκία δεν το χρωστάει στον εαυτό της, αλλά στους υπόλοιπους βαλκάνιους που έχουν διαγνώσει την στρατηγική της τουρκικής απομόνωσης που ακολουθεί η Ρωσία και η Ελλάδα.

Η ΑΝΥΠΑΡΚΤΗ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

Μπορεί κανείς να αντιτάξει στην παραπάνω διαπίστωση το γεγονός ότι ο Σημίτης συνάντησε τον Γιλμάζ στην Κρήτη, πράγμα που θα μπορούσε να αποδείχνει ότι η ελληνική διπλωματία δεν ακολούθησε με την Διαβαλκανική πολιτική απομόνωσης της Τουρκίας. Όμως το γεγονός της συνάντησης, που ήταν και η πρώτη ενός έλληνα πρωθυπουργού με ένα τουρκο πρωθυπουργό μετά το Νταβός, απόδειξε απλά ότι μια συνάντηση σήμερα ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία μπορεί να γίνει μόνο στα πλαίσια της βαλκανικής - οπότε και ρωσικής πολιτικής της Ελλάδας - και όχι στα πλαίσια της ευρωπαϊκής πολιτικής της. Αυτή η φύση της προσέγγισης έκανε τον Πάγκαλο να καταπιεί αδιαμαρτύρητα την προσβολή που του έκανε ο Γιλμάζ με το να ζητήσει να μην παρευρίσκεται στη συνάντησή του με τον Σημίτη.

Ταυτόχρονα όμως αυτή η συνάντηση μπορούσε να φτάσει και έφτασε στα αποτελέσματά της μόνο ως το σημείο που θα στερούσε την Τουρκία από κάθε, οποιαδήποτε, δίκαιη πλευρά που υπάρχει στις θέσεις της.

Έτσι στην Κρήτη φτιάχτηκε ένα κλίμα ελληνοτουρκικής προσέγγισης αλλά τίποτα από την ουσία της. Αυτή η κατάληξη δεν σημαίνει ότι όσοι υποστήριζαν τη Διαβαλκανική και τη συνάντηση Σημίτη - Γιλμάζ είχαν στο μυαλό τους την ελληνική παγίδα ή ακόμα περισσότερο τη ρωσική στρατηγική. Οι ίδιοι οι ευρωπαϊόφιλοι της κυβέρνησης και ίσως ο ίδιος ο Σημίτης πιθανά να επιχειρήσαν, μέσα στο σιδερένιο πλαίσιο που τους έβαλε το γενικό πλαίσιο της Διαβαλκανικής, να παίξουν και το δικό τους δειλό παιχνίδι της ειρήνης. Σε όσο βαθμό το κατάφεραν πέτυχαν μόνο να προσφέρουν στο βάρβαρο και γιγαντιαίο ρωσικό παιχνίδι την επίφαση του ευρωπαϊσμού που αυτό τόσο ανάγκη έχει.

Συμπέρασμα: Διαβαλκανική δίχως παρουσία της Ε. Ένωσης, δίχως άρση κάθε συγκεκριμένου ελληνικού βέτο στην προσέγγιση οποιασδήποτε βαλκανικής χώρας με την Ε. Ένωση, και δίχως εξοστρακισμό της Σερβίας είναι μια Διαβαλκανική που στρέφεται ενάντια στα Βαλκάνια και σαν τέτοια είναι καταδικασμένη σε αποτυχία.

Η ΛΑΪΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΕΓΙΝΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ

Ο βρώμικος αντεπαναστατικός του ρόλος το Νοέμβρη του '73

Και στη φετινή επέτειο εξέγερσης του Πολυτεχνείου, το ψευτοΚΚΕ θα προσπαθήσει να εμφανίσει τον εαυτό του σαν τη βασική δύναμη της εξέγερσης του Νοέμβρη στα 1973. Σαν το κόμμα εκείνο που μόνο αυτό δικαιούται, λόγω της "πρωτοπόρας" του στάσης τότε, να μιλάει σήμερα στο πνεύμα του και να καλεί "σε αγώνα για την εκπλήρωση των στόχων του Πολυτεχνείου."

Δεν υπάρχει μεγαλύτερο ψέμμα από αυτό. Για την ακρίβεια πρόκειται για μια πλέρια αντιστροφή της πραγματικότητας, για την πιο μεγάλη πλαστογραφία στη σύγχρονη ιστορία των αγώνων της νεολαίας και του λαού μας.

Το ψευτοΚΚΕ είναι το πιο βαθύ αντεπαναστατικό κόμμα. Κανέναν αγώνα, καμιά λαϊκή εξέγερση δεν μπορούσε, ούτε μπορεί να αναπτυχθεί αν δεν συγκρουστεί μετωπικά μαζί του.

Αυτή η μεγάλη εμπειρία του σύγχρονου επαναστατικού κινήματος, έχει τις ρίζες της στη βρώμικη στάση αυτού του κόμματος στη μεγάλη λαϊκή εξέγερση του Πολυτεχνείου το Νοέμβρη του 1973. Με αυτή του τη στάση θα ασχοληθούμε σε αυτό το άρθρο.

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

Η λαϊκή εξέγερση του Πολυτεχνείου ωρίμασε κόντρα στην γραμμή της "φιλελευθεροποίησης" που προωθούσε εκείνη την περίοδο η φασιστική χούντα. Μια περίοδος που άρχισε με το χουντοδημοψήφισμα, με την "πολιτική" κυβέρνηση Μαρκεζίνη, με την απελευθέρωση αρκετών πολιτικών κρατούμενων από τα ξερονήσια και την προσπάθεια για την διενέργεια εκλογών.

Αξίζει πραγματικά να δει κανείς την στάση των διαφόρων πολιτικών δυνάμεων εκείνη την εποχή για να καταλάβει το βάθος της γραμμής του ψευτοΚΚΕ.

Σε όλα τα παλιά πολιτικά κόμματα υπήρχε μια σοβαρή κρίση, αποτέλεσμα της άρνησής τους να δώσουν με συνέπεια την αντιχουντική πάλη. Έτσι η γραμμή της φιλελευθεροποίησης της χούντας όξυνε την πάλη μέσα τους προκαλώντας έντονες αντιθέσεις. Μέσα στην προδικτατορική ΕΡΕ εμφανίζεται μια διαμάχη ανάμεσα στον Καραμανλή και τον Κανελλόπουλο, ο οποίος κατηγορεί τον Καραμανλή, λόγω της σιωπής του ότι αποδέχεται τη λύση Μαρκεζίνη και ζητάει την αντιχουντική συνεργασία στην οποία περιλαμβάνει και το ψευτοΚΚΕ. Στο χώρο του Κέντρου υπάρχει επίσης μια έντονη εσωτερική διαπάλη. Ο Μαύρος με την υποστήριξη του "Βήματος" φαίνεται να ήθελε τη λύση Μαρκεζίνη. Από την άλλη πλευρά ο Ζίγδης και μια σειρά βουλευτές του Α. Παπανδρέου αντιτάσσονται σε αυτή τη λύση. Μεγάλη σε αυτό είναι η αντίθεση των στελεχών της Δημοκρατικής Άμυνας αλλά και του ΠΑΚ του Α. Παπανδρέου από το εξωτερικό. Επίσης το Γραφείο εσωτερικού του ψευτοΚΚΕ βρίσκεται αρκετά κοντά στην υποστήριξη της λύσης Μαρκεζίνη, πράγμα που διαφάνεται στις δηλώσεις του Δρακόπουλου τότε στην Ακρόπολη.

Έχουμε δηλαδή μια κατάστα-

ση που καμιά πτέρυγα της αστικής τάξης δεν έχει μια ξεκαθαρισμένη θέση και μια πολιτική διέξοδο για τον τόπο.

Σε αυτή την περίοδο το ψευτοΚΚΕ ρίχνει την γραμμή της οικουμενικής κυβέρνησης, πιέζοντας βασικά τα παλιά πολιτικά κόμματα να δεχθούν την δικιά του συμμετοχή.

Η οικουμενική κυβέρνηση δεν προϋπόθετα για το ψευτοΚΚΕ την πτώση της χούντας. Ήταν μέσα σε αυτές τις συνθήκες, σύμφωνα με την ανάλυσή του, η καλύτερη εκμετάλλευση των "νόμιμων μορφών πάλης που πρόσφερε η κρίση της δικτατορίας". Η οικουμενική κυβέρνηση θα έκανε αυτή τις εκλογές, σαν απάντηση στις εκλογές του Μαρκεζίνη.

Μια τέτοια γραμμή ήταν στην πραγματικότητα η πιο "αριστερή" έκφραση της φιλελευθεροποίησης του φασιστικού καθεστώτος, γιατί ενώ εμφανίζονταν με τα πιο αριστερά λόγια ενάντια στη λύση Μαρκεζίνη, δεν έβαζε σα βασική προϋπόθεση για κάθε αλλαγή την πτώση της χούντας.

Αυτό δεν ήταν αποτέλεσμα ενός ομορτισμού δεξιού τύπου. Ήταν η συνειδητή έκφραση της γραμμής των αφεντικών του, των σοβιετικών σοσιαλιμπεριαλιστών για εκείνη την πολιτική στιγμή στην Ελλάδα.

Είναι χαρακτηριστικά τα παρακάτω αποσπάσματα από το 9ο Συνέδριο του ψευτοΚΚΕ:

«Η δικτατορία μπρός στο νέο διεθνές κλίμα που διαμορφώνεται και τις προσπάθειες για ειρηνική συνεργασία από μέρους των σοσιαλιστικών χωρών, αναγκάζεται να αναπροσαρμόζει την πολιτική της. Δηλώνει ότι είναι υπέρ της ύφεσης, υπογράφει συμφωνίες οικονομικής συνεργασίας με τα σοσιαλιστικά κράτη, μίλησε για ουδετερότητα στον πόλεμο της Μέσης Ανατολής...»

...«Είναι αλήθεια πως η δικτατορία δεν μπορεί να αγνοήσει το νέο διεθνές κλίμα, την πολιτική ειρήνης και τις προτάσεις συνεργασίας της Σοβιετικής Ένωσης

και των άλλων σοσιαλιστικών χωρών, ιδιαίτερα της γειτονικής μας Λ.Δ. Βουλγαρίας. Οι σχετικές συμφωνίες που βρέθηκε υποχρεωμένη να υπογράψει χάρη σε αυτή τη πολιτική των σοσιαλιστικών χωρών, ανταποκρίνονται αντικειμενικά στο συμφέρον της ειρήνης, φθίνουν ένα από τα βασικά προπαγανδιστικά όπλα στο ελληνικό οπλοστάσιο του αντικομμουνισμού...»

...«Ο υπουργός των εξωτερικών της υπο δικτατορική εντολή κυβέρνησης Μαρκεζίνη όπως είναι γνωστό, διακήρυξε τη στάση της Ελλάδας στον τελευταίο Αραβοισραηλινό πόλεμο σαν στάση ουδετερότητας...»

Είναι επίσης χαρακτηρισικό πως σε αυτό το συνέδριο τα χαιρετιστήρια τόσο του ΚΚΣΕ, όσο και του ΚΚ Βουλγαρίας δεν αναφέρουν λέξη για αγώνα ενάντια στην χούντα, ούτε καν ότι υπάρχει φασισμός στην Ελλάδα.

Είναι σαφές πως εκείνη την περίοδο ο σοσιαλιμπεριαλισμός έχει κάνει το άνοιγμά του στην φασιστική χούντα. Πως η οικουμενική κυβέρνηση δεν είναι τίποτα άλλο από εκείνη την πρόταση, που αξιοποιεί αυτά τα ανοίγματα στο εσωτερικό μέτωπο για να πετύχει το δυνάμωμα του εργαλείου του, του ψευτοΚΚΕ αλλά και την συσπείρωση της σοβινιστικής αστικής τάξης.

Το κλειδί είναι το Κυπριακό. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και σε πρώτη φάση ο ελληνικός σοβινισμός (Παπαδόπουλος) για να εξασφαλίσει τη σταθερότητα του ΝΑΤΟ στην περιοχή, ανάμεσα σε Ελλάδα Τουρκία και Κύπρο προωθούσε τη λύση της διπλής ένωσης. Σε αυτή τη λύση αντιστάθηκε ο Μακάριος στη Κύπρο που ήθελε ένα ενιαίο κράτος με την πλήρη όμως κυριαρχία των ελληνοκύπριων πάνω στους τουρκοκύπριους, ενώ ο πιο ακραίος ελληνικός σοβινισμός (Ιωαννίδης) ήθελε όλη την Κύπρο για τον εαυτό του, ιδιαίτερα από την ώρα που κατέρρευσε το σχέδιο της διπλής Ένωσης. Έτσι έρχεται για πρώτη ίσως φορά, ο ελληνικός σοβινισμός σε σύγκρουση με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Αυτή τη σύγκρουση προσπαθεί να αξιοποιήσει για το δικό του συμφέρον ο σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός με τα ανοιγματα του στη φασιστική χούντα.

Μέσα στα πλαίσια της φασιστικής χούντας υπάρχει μια έντονη διαπάλη. Ο Παπαδόπουλος μετά την αντίσταση του Μακάριου βλέπει ότι δεν μπορεί να επιβάλει την αμερικάνικη λύση, που άλλωστε δεν ικανοποιεί και τους πιο ακραίους σοβινιστές μέσα στα πλαίσια της φασιστικής χούντας. Οι πιέσεις που δέχεται από

αυτούς για δυναμικές λύσεις στην Κύπρο στην γραμμή της Ένωσης είναι μεγάλες. Σε αυτές ουσιαστικά τις πιέσεις αναζητεί πολιτικά στηρίγματα και στο βάθος αυτή είναι η πολιτική λύση Μαρκεζίνη. Για τον σοσιαλιμπεριαλισμό ο κύριος κίνδυνος προέρχεται από την γραμμή Ιωαννίδη, από την γραμμή δηλαδή της Ένωσης, ενώ αντίθετα ένας αδύναμος Παπαδόπουλος και με ανοιχτό το Κυπριακό ήταν ότι καλύτερο γι' αυτόν εκείνη την περίοδο, για το δυνάμωμα δηλαδή των δικών του θέσεων. Αυτό φάνηκε καθαρά άλλωστε αργότερα, όταν οι σοβιετικοί για να ανατρέψουν την Ένωση υποστήριξαν ανοιχτά την τουρκική επέμβαση στην Κύπρο.

Είναι λοιπόν φανερό πως ο σοσιαλιμπεριαλισμός και τα τσιράκια του στην Ελλάδα, σε αυτές τις πολιτικές συνθήκες δεν ήθελαν με τίποτα αντιφασιστικούς αγώνες και εξεγέρσεις που θα ανέτρεπαν τους σχεδιασμούς του.

Η ΠΑΛΗ ΣΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Η "φιλελευθεροποίηση" στα πανεπιστήμια είχε μια ποιοτική πολιτική διαφορά. Το γεγονός ότι εδώ υπήρχε, παρά την ανωριμότητα στην πολιτική συνείδηση, οργανωμένο φοιτητικό κίνημα. Ένα αντιφασιστικό κίνημα που έστω και αυθόρμητα έπαιξε καίριο ρόλο στις εξελίξεις.

Το κίνημα αυτό χρησιμοποιήσε τη "φιλελευθεροποίηση" στα πανεπιστήμια για την μαζικοποίηση του μέσα από νόμιμες ή μισονόμιμες μορφές και απονομή τους αντιφασιστικούς αγώνες, όπως οι δύο καταλήψεις της Νομικής και μια σειρά από αντιφασιστικές διαδηλώσεις.

Αυτό είχε φοβίσει ιδιαίτερα τη φασιστική χούντα και αυτός ήταν ο βασικός λόγος που την ανάγκασε να προσπαθεί να κάνει πρώτα τις βουλευτικές και μετά τις φοιτητικές εκλογές. Ήθελε δηλαδή να χειραγωγήσει το φοιτητικό κίνημα μέσα από τις συμφωνίες με τον παλιό πολιτικό κόσμο και τον ρεβιζιονισμό των δύο τότε ψευτοΚΚΕ.

Όλη η πάλη στο φοιτητικό κίνημα που κατέληξε στην μεγαλύτερη λαϊκή εξέγερση του Πολυτεχνείου δόθηκε πάνω στο ζήτημα των φοιτητικών εκλογών πάνω δηλαδή στη συγκεκριμένη γραμμή της "φιλελευθεροποίησης" στα πανεπιστήμια. Οι φοιτητές κατήγγειλαν, και σωστά, αυτές τις εκλογές ότι νομιμοποιούσαν τον χουντικό συνδικαλισμό.

Το ψευτοΚΚΕ, μέσα από την ΚΝΕ και την ΑντιΕΦΕΕ έκανε ότι μπορούσε για να εμποδίσει και στη συνέχεια να χτυπήσει την εξέγερση.

Εφαρμόζοντας τη γραμμή της "οικουμενικής" στις φοιτητικές εκλογές, δεχόταν ουσιαστικά τη νομιμοποίησή τους, βάζοντας σαν όρο να διεξαχθούν από εκλεγμένες εφορευτικές επιτροπές.

Κόντρα σε αυτή τη γραμμή, βασικά οι συνδικαλιστές της ΑΑ-ΣΠΕ, φοιτητικής παράταξης του ΕΚΚΕ εκείνη την εποχή, αλλά και μια σειρά από ανεξάρτητους αντιφασιστές αγωνιστές προωθούσαν την γραμμή, πως ελεύθερες εκλογές μπορούσαν να γίνουν μόνο με την κατάργηση μιας σειράς φασιστικών νομοθετικών διαταγμάτων. Αυτό μπορούσε ουσιαστικά να γίνει μόνο με κλιμάκωση του αντιφασιστικού αγώνα.

Όλη η πάλη που οδήγησε στον Νοέμβρη, δόθηκε επάνω στις δύο αυτές γραμμές.

Είναι εδώ χαρακτηριστικά δύο αποσπάσματα, από αντίστοιχα κείμενα της ΚΝΕ και της ΑΑ-ΣΠΕ, ένα περίπου μήνα πριν το Πολυτεχνείο.

Σε ανακοίνωση του ΚΣ της ΚΝΕ στα τέλη του Οχτώβρη του 1973 γράφουν για την προηγούμενη δράση τους:

«Αντίθετα τονίζονταν και μάλιστα έντονα, ότι θα πρέπει να αποφευχθούν οι περιπτώσεις ξεκομμένων ενεργειών του φοιτητικού κινήματος και ειδικά με τη μορφή κατάληψης κτιρίων κάτω από την επίδραση των αυθόρμητων και αριστεριστικών στοιχείων».

Αντίθετα σε διακήρυξη της ΑΑ-ΣΠΕ στις 14 Οχτώβρη του 1973 γράφεται:

«Το φοιτητικό κίνημα έμαθε μέσα από την ίδια του την πείρα, πως πίσω από τον εκδημοκρατισμό κρύβεται το φίδι του φασισμού, πως πίσω από κάθε προσφορά κρύβεται η απάτη και η τρικλοποδιά για την ένταξή μας στην φασιστική νομιμότητα. Το φοιτητικό κίνημα έμαθε πως όταν αγωνίζεται με συνέπεια για τα πραγματικά του συμφέροντα, το μόνο που έχει να περιμένει είναι η κρατική φασιστική βία. Ξέρουμε πως η λευτεριά δεν δωρίζεται αλλά καταχτιέται, για αυτό και θα παλαίψουμε ενάντια στην φασιστική επιστράτευση και τα φασιστικά Ν.Δ. 720/ 70 και 1347/73, για αυτό και θα αγωνιστούμε να καταχτήσουμε τις πραγματικές μας δημοκρατικές ελευθερίες διεκδικώντας μαχητικά τα δικαιωμά μας, θα αγωνιστούμε με όλους τους τρόπους για να τσακίσουμε τα φασιστικά θεσμικά πλαίσια που επιβάλλουν οι καταπιεστές του τόπου και του λαού μας».

Έτσι φτάνουμε στις συνελεύσεις, την Τετάρτη 14 του Νοέμβρη που καλούνται να αποφασί-

Η ΛΑΪΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΕΓΙΝΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ

συνέχεια από τη σελ. 6

σουν πάνω στο ζήτημα των εκλογών. Δύο είναι οι βασικές, μια στη Νομική και μια στο Πολυτεχνείο. Και στις δύο αυτές συνελεύσεις ανατρέπεται η γραμμή του ψευτοΚΚΕ και ξεκινάει η κατάληψη.

Από νωρίς στο προαύλιο του Πολυτεχνείου μαζεύονται φοιτητές που κόντρα στην γραμμή της ΚΝΕ και ανεξάρτητα από τις αποφάσεις των συνελεύσεων, φωνάζουν αντιφασιστικά συνθήματα και αποτελούν πόλο συσπείρωσης. Το νέο μαθεύεται στη Νομική όπου παρά τις αντιδράσεις των Κνιτών, πάνω από 1.000 φοιτητές, φεύγουν από τη συνέλευση με επικεφαλής την ΑΑΣΠΕ και με μαχητική πορεία πηγαίνουν στο Πολυτεχνείο, ενώνεται με αυτούς που βρίσκονται στο προαύλιο. Η εξέγερση ξεκινάει.

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Δεν θα αναφερθούμε εδώ στα γνωστά γεγονότα της ηρωικής εξέγερσης. Αυτό που θέλουμε να δείξουμε, όπως είπαμε στην αρχή του άρθρου είναι το βάθος του χτυπήματος της εξέγερσης από την μεριά του ψευτοΚΚΕ.

Ας δούμε λοιπόν τι ήταν για αυτό το κόμμα το ξεκίνημα της κατάληψης, με τη διαδήλωση από τη Νομική στο Πολυτεχνείο.

Στην Πανσπουδαστική με αριθμό έκδοσης 8 που εκδόθηκε τον Γενάρη-Φλεβάρη του 1974, δημοσιεύουν ένα κείμενο κάποιας συντονιστικής επιτροπής αγώνα του Πολυτεχνείου, που οι ίδιοι έφτιαξαν και που καμιά σχέση δεν είχε με την συντονιστική της εξέγερσης. Σε αυτό το κείμενο γράφουν:

«Καταγγέλλουμε την προσχεδιασμένη εισβολή στο χώρο του Πολυτεχνείου την Τετάρτη 14 του Νοέμβρη 350 περίπου οργανωμένων πρακτόρων της ΚΥΠ σύμφωνα με το προβοκατόρικο σχέδιο των Ρουφογάλη-Καραγιάνοπουλου...».

Επίσης από τα υλικά της 4ης Ολομέλειας της ΚΕ του ψευτοΚΚΕ τον Ιούλη του 1976 αντιγράφουμε:

«Η ΚΟΑ και το Γραφείο του ΚΣ της ΚΝΕ είδαν καταρχήν την κατάληψη σαν μια επικίνδυνη περιπλοκή στην ανάπτυξη της αντιχουντικής πάλης. Η σκέψη τους ήταν κυρίως να πάρουν μέτρα για την άμεση απαγκίστρωση των φοιτητών από το Πολυτεχνείο...».

Είναι φυσικό για το ψευτοΚΚΕ να έχει μια τέτοια εκτίμηση για τον χαρακτήρα της κατάληψης. Ακριβώς γιατί αυτή τίναζε στον αέρα την γραμμή της "οικουμενικής" φιλελευθεροποι-

σης και τα σχέδια των αφεντικών του για χρησιμοποίηση της χούντας.

Έπρεπε λοιπόν με κάθε θυσία το κίνημα αυτό να τσακιστεί και πρώτα απ' όλα πολιτικά. Έπρεπε λοιπόν να χαρακτηριστεί σαν προβοκατόρικο από την μεριά των Ιωαννιδικών κύκλων της φασιστικής χούντας.

Όταν το ψευτοΚΚΕ δεν μπόρεσε να αποτρέψει την κατάληψη, προσπάθησε να επιβάλει τον δικό του έλεγχο με μέθοδες τραμπουκισμού και πλαστογραφιών της συντονιστικής επιτροπής. Όλη του η δράση αποσκοπούσε σε δύο βασικά πράγματα. Το ένα ήταν, όπως το ίδιο έλεγε "η απαγκίστρωση" και το άλλο να βάλει το κίνημα αυτό στην υπηρεσία της γραμμής του.

Έχει μια σημασία να δούμε μέσα από τα ίδια τα κειμενά τους την καθημερινή τους προσπάθεια για την "απαγκίστρωση". Τα αποσπάσματα είναι από το προηγούμενο κομματικό τους ντοκουμέντο:

«Το Γραφείο του ΚΣ της ΚΝΕ έμαθε τα γεγονότα σχεδόν τυχαία την Πέμπτη το πρωί... Πρώτη του εκτίμηση ήταν οτι τα γεγονότα αποτελούν ανεύθυνη ως ένα βαθμό ενέργεια έξω από την γραμμή της οργάνωσης... και χαράζει τη σωστή προοπτική να μετεξελιχθεί η στατική μορφή της κατάληψης σε έξοδο και διαδηλώσεις...».

«...«Το μεσημέρι της Παρασκευής, λίγα λεπτά πριν την συνεδρίαση της ΣΕ, ο τότε γραμματέας της ΚΝΕ Πολυτεχνείου, συναντά μέλος της ΣΕ και του ανακοινώνει ότι λίγο πριν η καθοδήγηση του έβαλε ζήτημα για το πώς θα κατορθώσουν να φύγουν από το Πολυτεχνείο...».

«...«...αλλά αντίθετα είναι μάλλον βέβαιο ότι αν η ΚΝΕ ήταν σωστά προετοιμασμένη και τα στελέχη της δούλευαν έγκαιρα, σωστά και επιτόπου μέσα στο ΦΚ, με αυτή την κατεύθυνση, θα ήταν δυνατόν ή να μην επιλεγεί καθόλου η μορφή της κατάληψης, ή και αν προσωρινά πραγματοποιούνταν, να σφερόταν γρήγορα προς άλλες εξελίξεις».

Μέσα από αυτά τα αποσπάσματα νομίζουμε ότι γίνεται αντιληπτή με πλήρη σαφήνεια η στάση του ψευτοΚΚΕ σε αυτό το ζήτημα.

Στο δεύτερο ζήτημα, της ένταξης δηλαδή του κινήματος στη δικιά του γραμμή, θα αναφέρουμε μόνο το κομμάτι στην ανακοίνωση προς τον τύπο της ΣΕ που προσπάθησαν να βάλουν οι Κνίτες, αλλά που τελικά αφαιρέθηκε κάτω από την

μεγάλη πίεση αντιφασιστών αγωνιστών. Το κείμενο αυτό έλεγε:

«Πιστεύοντας ότι αυτή τη στιγμή του αγώνα εκφράζουμε τη θέση του ελληνικού λαού για ενότητα, καλούμε όλες τις αντιδικτατορικές αντιστασιακές δυνάμεις και όλα τα δημοκρατικά αντιδικτατορικά κόμματα να αγωνιστούν μαζί μας. Να κάνουν κοινό πρόγραμμα βασισμένο οπωσδήποτε στις αρχές της λαϊκής κυριαρχίας και της εθνικής ανεξαρτησίας, με βασικό στόχο την ανατροπή της δικτατορίας».

Όμως παρά την απόφαση της Σ.Ε., διαβάστηκε τελικά μέσα από τον πομπό με πραξικόπημα των κνιτών.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

Το Πολυτεχνείο ήταν μια αυθόρμητη λαϊκή εξέγερση. Μια εξέγερση όμως που έγινε για να ανατρέψει μια συγκεκριμένη πολιτική γραμμή. Τη γραμμή της "φιλελευθεροποίησης" της φασιστικής χούντας, αλλά και όλου του παλιού πολιτικού κόσμου και του ρεβιζιονισμού των δύο τότε ψευτοΚΚΕ όπως την αναλύσαμε παραπάνω.

Απ' αυτή την άποψη και παρά τον αυθόρμητο χαρακτήρα του, το Πολυτεχνείο είχε μια ισχυρή πλευρά συνειδητής προετοιμασίας, από τις δυνάμεις εκείνες και τους αγωνιστές μέσα στο φοιτητικό κίνημα που έδωσαν πρωτόπορα την πάλη, ενάντια στη φιλελευθεροποίηση. Σ' αυτό το μέτωπο και από την άποψη των οργανωμένων δυνάμεων πρωτοπόρο ρόλο έπαιξε η στάση της Α-ΑΣΠΕ και του τότε ΕΚΚΕ (εκείνο το ΕΚΚΕ δεν έχει καμιά σχέση με το σημερινό σοβινιστικό και περιθωριοποιημένο έκτρωμα με το ίδιο όνομα).

Σ' αυτό λοιπόν το επίπεδο, η λαϊκή εξέγερση κατάκτησε μια τεράστια πολιτική νίκη, τινάζοντας στον αέρα τα σχέδια της φασιστικής χούντας και όλων των αστικών και ρεβιζιονιστικών κομμάτων. Ο βαθμός όμως της πολιτικής ανωριμότητας και του επιπέδου οργάνωσης του επαναστατικού και κομμουνιστικού κινήματος καθόρισε την αδυναμία του στη χάραξη συγκεκριμένων προτάσεων, τέτοιων που να δίνουν τη δυνατότητα στο ευρύτερο δημοκρατικό κίνημα να ανεβάσει την πάλη του σε ανώτερες θέσεις.

Η λαϊκή εξέγερση του Νοέμβρη είναι ότι πιο επαναστατικό στη μετεμφυλιακή ιστορία των αγώνων του λαού μας. Είναι μια ζωντανή φλόγα για τη νεολαία και το λαό μας στην πάλη του ενάντια στους νέους επίδοξους φασίστες.

ΝΑ ΚΑΤΑΡΤΗΘΕΙ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 19 ΤΟΥ ΚΩΔΙΚΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΘΑΓΕΝΕΙΑΣ

Η πολιτική της ελληνικής αστικής τάξης απέναντι στις μειονότητες που βρίσκονται μέσα στα όρια του ελληνικού κράτους χαρακτηρίζονται πάντα από τη βαρβαρότητα. Η αστική τάξη στο όνομα των αντιδραστικών της σχεδίων για επέκταση, κατασκεύασε το ιδεολογικό αντιδραστικό δόγμα της πολιτιστικής ανωτερότητας του Ελληνισμού και της συνακόλουθης εθνικής καθαρότητας των πληθυσμών που ζουν στη χώρα μας, το οποίο στην πράξη σήμαινε μια σειρά από διώξεις ενάντια τόσο στη μακεδονική όσο και στην τουρκική μειονότητα. Πέρα από την μη αναγνώρισή τους σαν εθνικές μειονότητες, με όλα όσα αυτό σημαίνει η αστική τάξη της χώρας μας ψηφίζοντας μια σειρά νόμους και διατάξεις προσπάθει να βάλει κάθε λογής εμπόδια στην ανάπτυξή τους και την ευημερία τους.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια θέσπισε τον Κώδικα Ελληνικής Ιθαγένειας (ΚΕΙ) του 1955 που διατίθεται στο άρθρο 19 εδ. 1 αναφέρει: "Αλλογενής εγκαταλείπων το Ελληνικόν έδαφος άνευ προθέσεως παλιννοστήσεως δύναται να κηρυχθή απαλλέσας της Ελληνικής Ιθαγένειας". Βεβαίως ο νόμος δεν κάνει καμιά διευκρίνιση ως προς το τι εννοείται εγκατάλειψη του ελληνικού εδάφους χωρίς πρόθεση επανόδου.

Η διάταξη αυτή εφαρμόζεται από τότε μέχρι σήμερα κυρίως στην τουρκική μειονότητα. Τα μέλη της μειονότητας χάνουν εύκολα την ιθαγένειά τους εφόσον εγκαταλείψουν το ελληνικό έδαφος. Εννοείται ότι την ιθαγένεια την χάνουν κυρίως τα πιο δραστήρια μέλη αυτής της μειονότητας. Οι συνέπειες αυτής της κατώφορης αδικίας σε βάρος πολιτών αυτής της χώρας που ανήκουν σε διαφορετικό έθνος από το ελληνικό, είναι ιδιαίτερα βαριές. Δεν μπορούν να εκδώσουν πιστοποιητικά για τα παιδιά τους από τους δήμους ή τις κοινότητες, δεν έχουν δελτία ταυτότητας, δεν μπορούν να πάρουν δάνεια από τις τράπεζες, δεν μπορούν να προσληφθούν σε δημόσιους οργανισμούς. Συμβαίνει πολλές φορές οι γονείς να μην είναι πλέον Έλληνες πολίτες και τα παιδιά τους να είναι ή το αντίστροφο.

Υπάρχουν τα λεγόμενα γραφεία Πολιτιστικών Σχέσεων που "βγάζουν" τα τεκμήρια μη επανόδου και τα υποβάλλουν στο Συμβούλιο Ιθαγένειας, το οποίο πάντα και χωρίς καμιά έρευνα τα υιοθετεί και προχωρά στην ακαίρεση της ιθαγένειας. Η ανάκληση τέτοιων πράξεων από τον υ-

πουργό των Εσωτερικών είναι σπάνια.

Ο θόρυβος γύρω από το άρθρο αυτό ξέσπασε τελευταία με αφορμή δημοσίευση απάντησης στον τύπο της θρόκης, απάντησης του υπουργού Εσωτερικών Α. Παπαδόπουλου στον μητροπολίτη Μαρωναςίας. Στην απάντηση αυτή αναφέρονταν ότι: "Απαντώντας στην από 4-9-97 επιστολή σας αναφορικά με την κατάργηση του άρθρου 19 του Κώδικα Ελληνικής Ιθαγένειας, σας γνωρίζουμε ότι από το υπουργείο μας δεν αντιμετωπίζεται θέμα τροποποίησης των διατάξεων του ΚΕΙ". Ο Παπαδόπουλος μπορεί να είναι γενικά σε θετική κατεύθυνση, όπως έδειξε και με τον σχέδιο Κοποδίστριας αλλά πάσχει από σοβινισμό όλης της τάσης Γεννηματά στην οποία ανήκει. Στην επιστολή του ο φασίστας και άφραστος σοβινιστής μητροπολίτης Μαρωναςίας και Κομοτηνής κατηγορεί τον Γ. Παπανδρέου που σε ομιλία του στη θρόκη ανέφερε ότι η κυβέρνηση μελετά της τροποποίηση του άρθρου αυτού (Ελευθεροτυπία, 25-10). Στην επιστολή αυτή μετοξύ άλλων αναφέρεται ότι ο Γ. Παπανδρέου αδιαφορεί για τον "εθνικόν κίνδυνο ο οποίος θα δημιουργηθεί εκ της επανακτήσεως της ελληνικής ιθαγένειας εκ μέρους χιλιάδων μουσουλμάνων διακρινόμενων διά το τουρκικόν εθνικό φρόνημα, τον φανατισμό" ("Ε", 25-10). Όπως φαίνεται και από αυτό το τμήμα της επιστολής τα μέλη της μειονότητας που έχασαν την ελληνική ιθαγένεια είναι χιλιάδες από τη μια, αλλά και ότι έχουν κάθε πρόθεση για να επιστρέψουν από την άλλη. Αποδεικνύεται έτσι για μια ακόμη φορά η φασιστική πρακτική της αστικής τάξης απέναντι στην τουρκική μειονότητα. Αφού δεν μπορεί με τη βία να της αλλάξει εθνική συνείδηση, προσπαθεί να απαλλάξει από αυτήν με την αριθμητική της ελάττωση.

Αυτή η πρακτική γίνεται ακόμη χειρότερη αν συνδυαστεί με την πληθυσμιακή αλλοίωση των περιοχών όπου ζει η τουρκική μειονότητα με τους λεγόμενους Ρωσοπόντιους που τους εγκαθίσταν εκεί οι σοβινιστές και τους δίνουν υλικά κίνητρα για να μείνουν εκεί. Στόχος τους είναι να δημιουργήσουν έντονες αντιθέσεις ανάμεσα σε αυτούς και τους ντόπιους που δεν έχουν ούτε καν τα στοιχειώδη δικαιώματα του πολίτη αυτού του κράτους.

Είναι δημοκρατική απαίτηση να καταργηθεί το άρθρο 19 του ΚΕΙ και να σταματήσει άμεσα η εφαρμογή του στα μέλη των εθνικών μειονοτήτων στην Ελλάδα.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΟΙ ΝΑΖΙ ΚΑΝΟΥΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΨευτοΚΚΕ και ΣΥΝ τους κάλυψαν

Στις 30 Οκτώβρη, έγινε εκδήλωση-ημερίδα στη Θεσσαλονίκη με θέμα «Θεσσαλονίκη: Ελευθέριος Βενιζέλος-Κεμάλ Ατατούρκ» στην οποία συμμετείχαν Έλληνες και τούρκοι επιχειρηματίες. Η ημερίδα διοργανώθηκε από την Ένωση για τη Δημοκρατία στα Βαλκάνια, την Ένωση Τουρκικών Βιομηχανιών και Επιχειρηματιών και το Ελληνοτουρκικό Επιχειρηματικό Συμβούλιο. Έξω από το Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο, οργανώθηκε διαδήλωση «διαμαρτυρίας» της οποίας τον κύριο όγκο, όπως παραδέχεται και ο Ριζοσπάστης της 31/10, αποτελούσαν οι ναζιστές της «Χρυσής Αυγής». Αυτοί επιτέθηκαν ενάντια στους τούρκους επιχειρηματίες με την ανοχή των αστυνομικών αρχών, με αποτέλεσμα να φυγαδευτούν σε κλούβες από το κτίριο και να μεταφερθούν στο ξενοδοχείο «Μακεδονία Παλλάς» όπου και έγινε τελικά η εκδήλωση με αρκετές απώλειες σε συμμετοχές και έναν τραυματία.

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΗΣ ΕΚΔΗΛΩΣΗΣ

Διαβάζουμε στην Ελευθεροτυπία, 31/10: «Κανείς δεν θα αντιδρούσε στη Θεσσαλονίκη αν οι Τούρκοι και οι Έλληνες επιχειρηματίες και βιομήχανοι έκαναν αυτό που κάνουν οι... κανονικοί επιχειρηματίες και βιομήχανοι. Δουλειές, μπιζνες -πώς το λένε: Θα συναντιότουσαν ωραία και καλά, «τόσα βάζω εγώ», «άλλα τόσα εσύ», «έτσι θα το δουλέψουμε το μουνταλάδικο καταναλωτικό κοινό», «τόσα θα βγάζουμε», «αυτές τις μίζες θα δώσουμε», «εκείνο το μπαχτσίσι θα προσφέρουμε», τέτοια. Αυτοί, όμως θέλησαν να παρουσιαστούν σα διπλωμάτες και ιστορικοί!». Πραγματικά, το θέμα της ημερίδας δεν ήταν η οικονομική συνεργασία ανάμεσα στις δύο χώρες. Ήταν ο ρόλος των Ελευθερίου Βενιζέλου και Κεμάλ Ατατούρκ στην εδραίωση της ειρήνης μεταξύ των δύο χωρών. Αυτό της έδωσε τον «ιστορικό» της χαρακτήρα. Από την άλλη, ο πρόεδρος του Ελληνοτουρκικού Επιχειρηματικού Συμβουλίου, Ραχμί Κοτς, ισχυρός οικονομικός παράγοντας στη χώρα του αλλά και πολιτική προσωπικότητα, ο οποίος ήρθε στην Ελλάδα για την ημερίδα, δήλωσε ότι θα μεταφέρει το μήνυμα του Σημίτη στον τούρκο πρωθυπουργό Γιλμάζ, λίγες μέρες πριν από τη συνάντηση στην Κρήτη. Αυτό ονομάστηκε «διπλωματία των επιχειρηματιών».

Εξάλλου δύο από τους διοργανωτές, η Ένωση για τη Δημοκρατία στα Βαλκάνια, και το Ελληνοτουρκικό Επιχειρηματικό Συμβούλιο, συμμετέχουν στην Πρωτοβουλία Συνεργασίας για τη Νοτιοδυτική Ευρώπη (SECI), πρωτοβουλία ανάλογη της Διαβαλκανικής, η οποία έχει κυρίως οικονομικό χαρακτήρα, και στενή συνεργασία με τις ΗΠΑ (Ελευθερος Τύπος, 2/11).

Με λίγα λόγια οι τούρκοι επιχειρηματίες, αυτή τη φορά, δεν ήρθαν για «μπιζνες». Και οι Έλληνες επιχειρηματίες επίσης δεν τους συνάντησαν για «μπιζνες». Η δυτικοφιλη αστική τάξη της Τουρκίας και η ευρωπαϊκόφιλη μερίδα της ελληνικής αστικής τάξης έκαναν πολιτική ειρήνης ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία στο έδαφος της χώρας του πολέμου και της επίθεσης. Μια τέτοιου είδους προσέγγιση δε

βοηθά τα ρώσικα σχέδια και γι' αυτό έπρεπε να συντριβεί. Γι' αυτό αυτή η πολιτική πράξη δεν είχε την έγκριση του σοσιαλισμού και σαφώς είχε τη λυσσασμένη αντίδραση του σοβινισμού. Γι' αυτό η επίθεση της «Χρυσής Αυγής» είχε την χλιαρή αντιμετώπιση της κυβέρνησης και την ουσιαστική κάλυψη όλου του ψευτοαριστερού μπλοκ.

Η κυβέρνηση Σημίτη δεν έστειλε ούτε ένα εκπρόσωπο της στην εκδήλωση, δημιουργώντας έτσι από την αρχή κλίμα πολιτικής απομόνωσης. Ο Σημίτης περιορίστηκε σε μία συνάντηση με τους τούρκους επιχειρηματίες στην Αθήνα. Ο υφυπουργός Εξωτερικών Παπανδρέου δήλωσε ότι «λυπάται που δεν μπορεί να έρθει» και ευχήθηκε «καλή επιτυχία». Την προηγούμενη μέρα σε κλειστή συνεδρίαση της Επιτροπής Εξωτερικών και Άμυνας, Καψής, Βερυβάκης και Παπαθεμελής έβγαλαν αντιτουρκικές κορώνες, χωρίς να πάρουν καμία ουσιαστική απάντηση. Χαρακτηριστικότερος όλων ο Καψής, ο οποίος πρότεινε αποχώρηση της Ελλάδας από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ στην περίπτωση που με τη νέα δομή του ΝΑΤΟ, αναλάβει τη διεύθυνση επιχειρήσεων στο νησιώτικο χώρο της Ελλάδας, Τούρκος διοικητής. Πρόσθεσε ότι «έτσι όπως πάμε θα φτάσουμε στο δίλημμα: «παράδοση ή σύγκρουση» (Ελευθεροτυπία, 31/10). Την προηγούμενη μέρα δηλαδή τα σοβινιστικά στελέχη του ΠΑΣΟΚ ζητούσαν πόλεμο.

Ο ίδιος ο υπουργός Μακεδονίας-Θράκης Πετσάλνικος δήλωσε ότι δε θα παραστεί επειδή «έχει σημασία η επίσημη στάση που τηρεί η Τουρκία, η οποία δε συμβάλλει στη βελτίωση των σχέσεων», ενώ μετά τα επεισόδια αρνήθηκε ότι είχε καταδικάσει την εκδήλωση.

Στη Θεσσαλονίκη, όλοι οι τηλεοπτικοί σταθμοί και οι εφημερίδες καλούσαν σε συναγερμό του έθνους. Ο Κοσμόπουλος αρνήθηκε να παραστεί λέγοντας ότι: «Η άρνησή μου να παραστώ λέει πολλά. Οι οργανωτές α αναλάβουν τις ευθύνες τους για τις επιπτώσεις στην πόλη...». Η εκκλησία δήλωσε το παρόν με το μητροπο-

λίτη Θεσσαλονίκης Παντελεήμων που χαρακτήρισε την εκδήλωση «σχιζοφρένεια» (Ελευθερος Τύπος, 30/10). Τα κόμματα της Βουλής δεν έστειλαν κανένα εκπρόσωπο με την εξαίρεση του ΣΥΝ. Ο ΣΥΝ εκπροσωπήθηκε από το Στέλιο Νέστωρ, ο οποίος όμως αποχώρησε λέγοντας ότι δεν μπορεί να γίνει «όμπος». Τόσο ο ΣΥΝ, όσο και ο Νέστωρ ήξεραν πολύ καλά το κλίμα και το γεγονός ότι θα γίνουν επεισόδια. Ο Νέστωρ πήγε στη Θεσσαλονίκη για να αποχωρήσει με άλλοθι τα επεισόδια και όχι για να συμμετάσχει στην «εκδήλωση-πρόκληση». Το ελληνικό κράτος, η ελληνική Βουλή, ο ελληνικός πολιτικός κόσμος είχε έμμεσα ή φανερά χαρακτηρίσει αυτή την εκδήλωση «ανθελληνική πρόκληση». Η ναζιστική «Χρυσή Αυγή» κλήθηκε για να απαντήσει σ' αυτή την «πρόκληση». Σε ρόλο υπουργού Εξωτερικών δήλωσε ότι η Ελλάδα δε δέχεται στο έδαφος της καμία έκφραση της «εθνοπροδοτικής πολιτικής» της ειρήνης με την Τουρκία.

Αυτό ήταν το πολιτικό σκηνικό που οδήγησε στη μέρα της ντροπής στη Θεσσαλονίκη.

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΝΤΡΟΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ

Την ημέρα της εκδήλωσης, στις 2.30, έξω από το Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο Θεσσαλονίκης όπου θα γινόταν η εκδήλωση, είχαν συγκεντρωθεί Πόντιοι που διαμαρτύρονταν για τη «γενοκτονία εκατοντάδων χιλιάδων Ελλήνων του Πόντου και της Μικράς Ασίας», Κύπριοι, και μέλη της «Χρυσής Αυγής», του «Στόχου» και της «4ης Αυγούστου». Η συγκέντρωση ήταν γνωστή και είχε προπαγανδιστεί από μέρες. Οι συγκεντρωμένοι δεν ήταν περισσότεροι από 400. Η ίδια η εκδήλωση ήταν από τις πιο σημαντικές πολιτικές εκδηλώσεις που έχουν γίνει στη χώρα μας με διεθνείς προεκτάσεις και συμμετοχή πολλών σημαντικών πολιτικών προσωπικοτήτων. Παρ' όλ' αυτά για την περιφρούρηση δεν ανέλαβε την ευθύνη κεντρικά το υπουργείο Δημοσίας Τάξης, αλλά αυτή αφέθηκε στην Αστυνομική Διεύθυνση Θεσσαλονίκης.

Η Αστυνομική Διεύθυνση Θεσσαλονίκης από την πλευρά της έκφρασε με τον καλύτερο τρόπο τις διαθέσεις όλων των φορέων της πόλης απέναντι στην εκδήλωση. Η δύναμη που χρησιμοποιήθηκε ήταν μικρότερη από την αντίστοιχη που περιφρούρησε τη διαδήλωση υπέρ του Μπαλάφα! (Αυγή, 31/10). Άφησε τους συγκεντρωμένους να φτάσουν έξω από την πόρτα του Επιμελητηρίου, ενώ θα μπορούσε άνετα να είχε αποκλείσει εγκαίρως την περιοχή και να τους διατηρήσει σε απόσταση ασφαλείας.

συνέχεια στη σελ. 8

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

Η Ορθοδοξία δεν κρύβεται

Ο πίθηκος δεν μπορεί να κρύψει την ουρά του και η Διαβαλκανική της Κρήτης δεν μπόρεσε να κρύψει στην εντέλεια την στρατηγική του «ορθόδοξου τόξου» που υπηρετεί. Το πρόγραμμα που είχε ετοιμαστεί για τις γυναίκες των ηγετών περιλάμβανε περιοδεία

και γεύμα σε ορθόδοξη μονή. Αυτό ήταν που υποχρέωσε τη γυναίκα του Γιλμάζ να μείνει έξω από το πρόγραμμα για να μη συγκρουστεί με τους ισλαμοφασίστες της Τουρκίας. (Ελευθεροτυπία, 5 Νοέμβρη). Με ένα σμπάρο δυό τρυγόνια!

Διαβαλκανική και ΣΥΝ

Δεν υπάρχει καλύτερη απόδειξη για το πόσο έντονα σύμφωνη ήταν με τα σχέδια της Ρωσίας η Διαβαλκανική από την παροράκια απαίτησή - ταύτιση του Κωνσταντόπουλου με τους στόχους και τις μεθόδους της. Συγκεκριμένα αυτός με ανακοίνωσή του λίγο πριν συζητηθεί το σχέδιο Διακήρυξης που πρότεινε ο Πάγκκαλος στην Κρήτη ζητούσε :

<<Υπογραφή Κοινής Διακήρυξης που να περιλαμβάνει αμοιβαίο σεβασμό συνόρων, διεθνούς δικαίου, διεθνών συνθηκών και κοινή θέληση για μόνιμες δομές συνεννόησης στο πλαίσιο της διαβαλκανικής συνδιάσκεψης ως μόνιμου θεσμού>>

(Ελευθεροτυπία, 3 Νοέμβρη).

Ο Γέλτσιν χαιρετίζει

Το άρθρο μας για τη Διαβαλκανική είχε γραφτεί πριν ο Γέλτσιν την χαιρετήσει με μύνημά του. Το μόνο που αλλάζει μετά από αυτό είναι ότι επιβεβαιώνεται η ανάλυσή μας για το ρόλο της Ρωσίας σε αυτήν. Το μήνυμα Γέλτσιν ανάμεσά στα άλλα αναφέρει επίσης: <<...Γιατί η Ρωσία, που έχει ιστορικά ευρείες σχέσεις με τα βαλκανικά κράτη, δεν είναι αδιάφορη για την τύχη αυτού του μέρους της Ευρωπαϊκής Ηπείρου. Γι' αυτό έχουμε σκοπό και στο μέλλον να συμμετέχουμε από κοινού με τις χώρες της Ν. Ανατολικής Ευρώπης στην υλοποίηση χρήσιμων ιδεών και σχε-

δίων...>>

Θυμίζουμε στους αναγνώστες μας ότι ο Γέλτσιν είχε προτείνει στην συνάντηση ΥΠΕξ των Βαλκανίων τον Ιούνιο στη Θεσσαλονίκη να συναντηθούν μέσα το 1998 οι Υπ. Εξωτερικών, Μεταφορών και Οικονομίας των βαλκανικών χωρών για το συντονισμό της δράσής τους. Στην πρόταση αυτή ανέδρασαν τότε οι ΗΠΑ και η Γερμανία που ήταν όπως και η Ρωσία παρατηρητές. Τώρα αφού η Κρήτη έγινε δίχως αυτούς η Ρωσία αισθάνεται ότι πιο εύκολα μπορεί να την περάσει.

Ο Σημίτης και τα νησιά

Για να καταλάβει κανείς πόσο υποταγμένος είναι ο Σημίτης στους σοβινιστές και στους «ράσους» στην εξωτερική πολιτική αρκεί να προσέξει το παρακάτω απόσπασμα από τη συνέντευξη που έδωσε στο Σπίγκελ και αναδημοσιεύτηκε στην Ελευθεροτυπία της 3 Νοέμβρη. Ο δημοσιογράφος του περιοδικού παρατηρεί: <<Η Τουρκία από την πλευρά της θεωρεί ότι την προκαλείτε έχετε εγκαταστήσει στρατιωτικές δυνάμεις στα νησιά ακριβώς απέναντι από τις τούρκικες ακτές>>.

Και ο Σημίτης απαντά: <<Η Άγκυρα υπερβάλλει αναφορικά με την στρατιωτικοποίηση του ανατολικού Αιγαίου. Στην πραγματικότητα βρίσκονται

εκεί ανάλογα με το μέγεθος κάθε νησιού μερικές εκατοντάδες χωροφυλάκες. Και είναι γελοίο να ισχυρίζεται κανείς ότι αυτοί οι αστυνομικοί θα μπορούσαν να επιτεθούν στην Τουρκία>>.

Τι κατόντημα για έναν υποτιθέμενο ειρηνόφιλο να χρησιμοποιεί επιχειρήματα της εποχής της χούντας που έρχονται σε σύγκρουση με την άμεση γνώση και εμπειρία του ελληνικού λαού, ιδιαίτερα των στρατευμένων που ξέρουν από την ίδια τους τη θητεία πόσο είναι εξοπλισμένα αυτά τα νησιά. Μόνο το ψέμμα μπορεί να κρύψει την καταπάτηση των συνθηκών και την εξαιρετικά αδύναμη θέση στην οποία βρίσκεται στο κεφαλαιώδες ζήτημα η ελληνική διπλωματία.

Ο Τζοχατζόπουλος πασχίζει για τους Ρώσους

Τελικά ότι δεν κατάφερε κατευθείαν η Ρωσία στη Διάσκεψη των Νοτιοευρωπαϊκών υπουργών Άμυνας τον Οκτώβρη όπου συμμετείχαν και οι ΗΠΑ, δηλαδή να μπει σε αυτή τη διάσκεψη, το κατάφερε για λογαριασμό της ο Έλληνας υπουργός Άμυνας Τζοχατζόπουλος. Μετά την αποφασιστική άρνη-

ση της Βουλγαρίας να καλέσει σε αυτήν τη Ρωσία, ο Τζοχατζόπουλος έβαλε βέτο ώστε στην επόμενη παρόμοια συνδιάσκεψη να συμμετέχει και η Ρωσία. Έτσι για άλλη μια φορά αποδείχεται ο βρώμικος ρόλος του σοβινισμού στη φιλοσοσιαλιμπεριαλική του πολιτική.

ΤΟ ΚΡΑΧ ΣΥΓΚΛΟΝΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΕΤΟΙΜΟΡΡΟΠΟΥΣ

Η παγκόσμια χρηματιστηριακή κρίση που ξέσπασε στις αρχές του Νοέμβρη επέδρασε με πολύ έντονο τρόπο στο ελληνικό χρηματιστήριο, και απείλησε σοβαρά την ισοτιμία της δραχμής.

Αυτό το τελευταίο σημαίνει ότι απείλησε την ομαλή γενική εξέλιξη της οικονομικής και συνακόλουθα πολιτικής ζωής της χώρας μας. Μέχρι τη στιγμή που γράφεται αυτό το άρθρο (7 Νοέμβρη) αυτή η απειλή δεν έχει μεταφραστεί στην πράξη σε κάποια σοβαρή διαταραχή στην γενική κίνηση της οικονομίας, πέρα από μια αρκετή πτώση στο ελληνικό χρηματιστήριο. Όμως κανείς από όσους "ξέρουν" δεν μπορεί να κρύψει την ανησυχία του. Αυτή η ανησυχία εκδηλώνεται κυρίως με τις αλληπάλληλες διαβεβαιώσεις υπουργών και ειδικών ότι "οι μακροοικονομικοί δείχτες της ελληνικής οικονομίας δεν δείχνουν ότι η ισοτιμία της δραχμής μπορεί να κλονιστεί".

Στην πραγματικότητα εκείνο που είναι να φοβάται κανείς είναι ακριβώς οι μακροοικονομικοί δείχτες της ελληνικής οικονομίας.

Η παγκόσμια χρηματιστηριακή κρίση ξεκίνησε από την κρίση των χρηματιστηρίων και στη συνέχεια στην κρίση ισοτιμιών των νομισμάτων των αναπτυσσόμενων χωρών της Ν. Ασίας με πρώτη εκείνη της Ταϊλάνδης στο τέλος του καλοκαιριού. Αρχικά κατάρρευσε το ταϊλανδικό νόμισμα, το πάχτ, και μετά ενέσκηψε μια θύελλα που αγκάλιασε τη Μαλαισία, τις Φιλιππίνες, και την Ινδονησία. Ύστερα έμεινε ένα κενό διάστημα φαινομενικής ηρεμίας και αμέσως μετά κεραυνοβολήθηκε το κέντρο όλων των αναπτυσσόμενων χρηματιστηρίων της Ασίας δηλαδή το Χόγκ - Κόγκ. Από εκείνη τη στιγμή και πέρα η κρίση έγινε παγκόσμια αφού χτύπησε διαδοχικά τη γνωστή ηγεμονική τριάδα του δυτικού ιμπεριαλιστικού κόσμου, Ιαπωνία, ΗΠΑ, Δ. Ευρώπη.

Σε αυτό το τελευταίο σημείο άρχισε να τρεκλίζει το ελληνικό χρηματιστήριο και να τρέμει η δραχμή.

ΟΙ ΚΟΥΦΙΕΣ ΦΡΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ

Οι μικροαστοί και οι σοσιαλιστές οικονομολόγοι ισχυρίζονται ότι για την παγκόσμια χρηματιστηριακή κρίση φταίει η παγκοσμιοποίηση και οι κερδοσκόποι. Με αυτό τον τρόπο βολεύονται γιατί ρίχνουν την κρίση σε κάθε χώρα ξεχωριστά σε κάτι έξω από αυτήν αλλά και έξω από το ίδιο το σύστημα που γεννάει τις κρίσεις.

Στην πραγματικότητα η παγκοσμιοποίηση δεν ευθύνεται καθόλου για το ότι συμβαίνουν οι χρηματιστηριακές και νομισματικές κρίσεις, αλλά μόνο για το ότι συμβαίνουν σε παγκόσμια κλίμακα και μάλιστα σχεδόν ταυτόχρονα. Όσο για τους κερδοσκόπους αυτοί μόνο επιταχύνουν την εκδήλωση και την εξέλιξη της κρίσης αλλά δεν είναι καθόλου αυτοί που την προκαλούν. Χρηματιστηριακές κρίσεις και μάλιστα πολύ πιο βαθείες από τούτη εδώ έχουν σημειωθεί πριν από την εποχή της παγκοσμιοποίησης, ενώ η κερδοσκοπία και οι κερδοσκόποι είναι η ίδια η σάρκα και το πνεύμα του χρηματιστηρίου. Αν θέλαμε να μιλήσουμε συγκεντρωμένα και γενικά για την βαθύτερη αιτία των χρηματιστηριακών και νομισματικών κρίσεων θα λέγαμε ότι αυτή είναι το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα και οι αντιφάσεις του. Η χρηματιστηριακή αλλά και η νομισματική κρίση, όπως κάθε άλλη

σμο που αυτοί οι δύο τομείς της αγοράς παραπαύουν, αλλά αντίθετα από την αδυναμία αυτού του καπιταλισμού ο οποίος προσπαθεί να ανοιχτεί στη διεθνή αγορά, να σπάσει τα οχυρά του σάπιου παλιού καθεστώτος.

ΠΩΣ ΞΕΣΠΑΣΕ Η ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ

Κατ'αρχήν πού οφείλεται η συνεχιζόμενη κρίση στο χρηματιστήριο;

Οφείλεται στην αδυναμία της δραχμής, ουσιαστικά στην τεχνητά κρατημένη ψηλά ισοτιμία της. Αυτή η ισοτιμία κινδύνευσε την ώρα της κρίσης γιατί οι ισχυροί θεσμικοί επενδυτές που είχαν αγοράσει μετοχές σε δραχμές τις πούλησαν για να αγοράσουν δολάρια επειδή ακριβώς φοβήθηκαν μέσα στην γενική κρίση την πτώση της δραχμής και θέλησαν να φυλάξουν τα κέρδη τους. Το βαθύ δηλαδή ανασφαλές σημείο στο ελληνικό χρηματιστήριο δεν βρίσκεται στο ότι οι τιμές του είναι ψηλές εξ αιτίας της χρηματιστηριακής σπέκουλας σε μερικές σφαίρες της οικονομίας όπου δεν παράγεται υπεραξία (π.χ γη, ασφάλειες κ.λπ) όπως συμβαίνει σε άλλα ισχυρά χρηματιστήρια, αλλά στο ότι είναι υπερτιμημένη η δραχμή, δηλαδή στο ότι η συνολική πραγματική κατάσταση της οικονομίας δεν αντιστοιχεί στην επίσημη διεθνή εικόνα της όπως αυτή εκφράζεται από τη σημερινή ισοτιμία της δραχμής.

Για να στηρίξει λοιπόν τη δραχμή το ελληνικό κράτος με τη μορφή της τράπεζας της Ελλάδας έκανε δύο πράγματα. Πρώτο πούλησε 2,5 δις δολάρια από το απόθεμά της που ανερχόταν στην αρχή της κρίσης σε περίπου σε 12 και δεύτερο, και σημαντικότερο, αύξησε τα επιτόκια στη διατραπεζική αγορά. Με αυτό τον τρόπο εμπόδισε το σχετικά πιο "επιθετικό" κερδοσκοπικό κεφάλαιο να δανειστεί δραχμές από ελληνικές τράπεζες, να αγοράσει στη συνέχεια δολάρια, να περιμένει μετά να πέσει η δραχμή, και ύστερα, με τα αγορασμένα αυτά δολάρια να ξαναγοράσει πιο πολλές δραχμές. Ταυτόχρονα με την αύξηση των διατραπεζικών επιτοκίων το κράτος κυκλοφορούσε τα νέα έντοκα γραμματία, δηλαδή δανειζόταν από τους πολίτες, με επιτόκια πολύ μεγαλύτερα από εκείνα που υπήρχαν ως εκείνη τη στιγμή (11.5% αντί 9.5%). Αυτό το έκανε για να "στεγνώσει" την αγορά από δανειστικά κεφάλαια σε δραχμές ώστε να εξαφανίσει κάθε εκτεταμένη απόπειρα για νέα αγορά δολαρίων από την πλευρά των ντόπιων κερδοσκόπων.

ΤΑ ΑΔΙΕΞΟΔΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ

Αυτός όμως ο μηχανισμός με τα ψηλά επιτόκια μπορεί να είναι νικηφόρος μόνο όταν η πίεση δεν κρατήσει πολύ. Αν κρατήσει πολύ τότε τα ψηλά επιτόκια του δημοσίου σπρώχνουν παραπέρα τα κεφάλαια προς τα έντοκα οπότε και οι τράπεζες αυξάνουν τα επιτόκια καθεστώτων, οπότε, και δα-

νεισμού και το χρηματιστήριο πέφτει κι άλλο αφού οι "παίχτες" προτιμούν τα έντοκα από τις μετοχές. Όσο όμως ανεβαίνουν τα επιτόκια δανεισμού και αδυνατίζει το χρηματιστήριο τόσο μειώνονται τα διαθέσιμα κεφάλαια από τα οποία μπορούν να τροφοδοτηθούν οι επιχειρήσεις. Σε μια περιφραγμένη στα εθνικά σύνορα και προστατευμένη οικονομία κάπου εδώ θα αναστελόταν η περιπέτεια της δραχμής και η προσαρμογή της θα γινόταν αργότερα επειδή θα σιγόβραζε η αποσύνθεση στο εσωτερικό της χώρας μέχρις ότου μια μεγάλη οικονομική κρίση σαρώσει τις ισοτιμίες.

Όμως τώρα μια λίγο πολύ παρατεταμένη αύξηση των επιτοκίων θα έχει το εξής αποτέλεσμα: οι επιχειρήσεις θα δανειστούν ακόμα περισσότερο από το εξωτερικό, όπου τα επιτόκια είναι ήδη χαμηλότερα από τα ελληνικά. Αυτό, δηλαδή το να δανειζεται κανείς από το εξωτερικό, είναι τώρα δυνατό μετά την πρόσφατη σχετικά απελευθέρωση της αγοράς κεφαλαίων. Ένας τέτοιος δανεισμός σε μεγάλη κλίμακα θα υποχρεώσει τις τράπεζες και το κράτος, είτε να μειώσουν τα επιτόκια, είτε να αλλάξουν την ισοτιμία της δραχμής. Αυτό σημαίνει ότι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο η σημερινή ισοτιμία της δραχμής θα είναι αδύνατο να κρατηθεί. Το ερώτημα λοιπόν που μπαίνει είναι το γιατί το σημερινό κράτος χρειάζεται μια τόσο ψηλή ισοτιμία της δραχμής που για να την πετύχει τεντώνεται μέχρι εξάνθρωσης; Η βαθύτερη αιτία βρίσκεται στο πελώριο σημερινό δημόσιο χρέος και στο πολύ παθητικό εμπορικό ισοζύγιο. Η εξυπηρέτηση του εξωτερικού

χρέους θέλει ισχυρή δραχμή το δε παθητικό εμπορικό ισοζύγιο θα βελτιωνόταν μακροπρόθεσμα αν η δραχμή έπεφτε, όμως βραχυπρόθεσμα με την υποτίμηση της δραχμής θα δυνάμωνε ο πληθωρισμός και οι ελληνικοί δείχτες θα απομακρύνονταν από την Ευρώπη. Μια τέτοια λοιπόν προσέγγιση με την Ευρώπη είναι επιφανειακή και δείχνει μόνο ότι έντρομη η ελληνική αστική τάξη τρέχει εκεί για να σωθεί εξ'αιτίας της δικής της αδυναμίας να κυβερνήσει και να επιβιώσει.

Έτσι η φιλοευρωπαϊκή βιομηχανική και εμπορική αστική τάξη φροντίζει τα εξωτερικά τυπικά δεδομένα της οικονομίας της να είναι ευρωπαϊκά καπιταλιστικά. Όμως τα εσωτερικά της στοιχεία μένουν εγκλωβισμένα και άρρωστα κάτω από το βάρος της γραφειοκρατικής και μιλιταριστικής σαπίλας. Αυτές είναι λοιπόν οι αντιφάσεις που έρχονται να λυθούν από μια χρηματιστηριακή και νομισματική θύελλα. Αυτή τη στιγμή δεν μπορεί να ξέρει κανείς να τα κρατικά τερτίπια με τα επιτόκια θα πιάσουν και αν αυτό το κύμα κερδοσκοπίας θα υποχωρήσει. Όμως μακροπρόθεσμα αυτές οι αντιφάσεις που περιγράψαμε παραπάνω θα δυναμώσουν, και μια νέα, τοπική ή διεθνής, πολιτικοστρατιωτική ή καθαρά οικονομική ή καθαρά οικονομική κρίση θα έχει πιο δραματικές συνέπειες όσο η κατάσταση δεν διορθώνεται.

Αλλά η διόρθωση της κατάστασης σ'αυτή τη χώρα θέλει κάτι περισσότερο από έναν ρεφορμιστικό εκσυγχρονισμό, θέλει μια επανάσταση. Το πράγμα έχει σαπίσει και βρωμάει παντού.

Πως διαστρεβλώνεται μια δήλωση

Στις 22 και 23 Οκτώβρη το εθνικό φιλότιμο πήρε φωτιά από την "προκλητικότατη δήλωση" του τούρκου στρατιωτικού ακόλουθου μέσα στο Ελληνικό Πεντάγωνο που φέρεται να είπε: «μπορούσαμε το '74 να έχουμε καταλάβει την Κύπρο αλλά δεν το κάναμε». Έτσι το μετέδωσαν τα τηλεοπτικά κανάλια, το ραδιόφωνο και οι εφημερίδες. Η υποτιθέμενη αυτή δήλωση έγινε στην ενημέρωση που έκανε το ελληνικό ΓΕΕΘΑ προς τους ακόλουθους Άμυνας των πρεσβειών στην Αθήνα των χωρών-μελών του ΝΑΤΟ για τις τουρκικές παρενοχλήσεις στο C-130 που μετέφερε τον Τσοχατζόπουλο.

Ύστερα από αυτή τη "δήλωση" του, ο τούρκος, σύμφωνα με τη δημοσιογραφική ενημέρωση πάντα, εισέπραξε την εθνικά υπερήφανη απάντηση του έλληνα υπαρχηγού ΓΕΕΘΑ, αντιστράτηγου Ευθ. Πετίνη που είπε ειρωνικά: «σας ευχαριστούμε για τη μεγαλοθυμία σας».

Στις 26 του Οκτώβρη, το Βήμα στη στήλη Βηματοδότης, είχε την εντιμότητα να μεταφέρει την α-

ληθινή δήλωση του τούρκου στρατιωτικού ακολούθου που διάβασε **ενώπιον όλων** ο τούρκος αξιωματούχος. Αυτή έχει ως εξής: «Αποτελεί (ελληνική) **δημαγωγία** το ότι η στρατιωτική ενίσχυση της νήσου οφείλεται στην τουρκική στρατιωτική παρουσία. Και τούτο διότι ο τουρκικός στρατός επενέβη πριν από 23 χρόνια σε εκτέλεση υποχρεώσεων που απορρέουν από τις συνθήκες εγγυήσεως του 1959 και του 1960. Έκτοτε ο στρατός αυτός **θα μπορούσε να προχωρήσει σε μια υποθετική στρατιωτική επιλογή. Αλλά δεν το έκανε. Πράγμα που αποδεικνύει ότι η στρατιωτική λύση ουδέποτε αποτέλεσε στόχο της τουρκικής πλευράς της Κύπρου...**».

Για την ίδια την άσκηση "Νικηφόρος '97" δήλωσε ότι δεν ήταν παρά μια προσπάθεια της Ελλάδας «να διατηρήσει (στην Κύπρο) πολιτικά οφέλη εκμεταλλεύσιμα κάποιες στρατιωτικές καταστάσεις και δραστηριότητες». Όσον αφορά την «εκτίμηση της επιχείρησης από στρατιωτικής πλευ-

